

Sygn. akt III Ca 628/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Anna Hajda

SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt I C 1765/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600 zł (sześćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Ca 628/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Państwowe Spółka Akcyjna w W. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej Gminy G. kwoty 6.731,34zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 1 01 2013r. oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że poniosła szkodę na skutek nie wywiązania się przez pozwaną z obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego byłym najemcom należącego do niej lokalu.

Pozwana Gmina G. wnosila o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Podnosiła, że powódka nie wykazała wysokości szkody oraz że w spornym okresie lokal był zajmowany przez osoby, którym przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Sąd Rejonowy Gmina G. w wyroku z dnia 12 01 2015r. oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje:

art. 18 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266)

i art. 417 § 1 k.c. Następnie ocenił, że z materiału nie wynika, żeby w spornym okresie lokal był zajmowany przez osoby wobec których orzeczono eksmisję.

W konkluzji ocenił, że powódka nie wykazała, że pozwana swoim zaniechaniem uniemożliwiła jej wynajęcie lokalu innym osobom i co za tym idzie, że powstała szkoda, której przyczyną było zaniechanie pozwanej i przy zastosowaniu regulacji

art. 6 k.c. uznał powództwo za bezzasadne.

O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka (...) Państwowe Spółka Akcyjna w W.**, która wniosła o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu

za obie instancje, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła, że na skutek nie dopuszczenia zaferowanego przez nią Sądowi dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz że istnieje sprzeczność pomiędzy poczynionymi ustaleniami a treścią zebranego w sprawie materiału przez wadliwe przyjęcie, iż powódka nie wykazała, że uprawnieni do lokalu socjalnego zamieszkiwali w jej lokalu od 1 01 2013r. do 31 12 2013r.,

przez co nie wykazała, że została pozbawiona możliwości dysponowania tym lokalem, pomimo, że do pozwu zostały dołączone dokumenty, z których okoliczność ta wynika.

Zarzucała także, że przy rozpoznaniu sprawy naruszono regulację art. 217 § 1 k.p.c. i art. 207 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie a przy ferowaniu wyroku regulacje art. 18 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266) i art. 6 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sposób wskazany w apelacji.

Pozwana Gmina G. wniosła odpowiedź na apelację, w której wniosła o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki,

a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Przewodniczący Sądu Rejonowego wyznaczając posiedzenia rozprawy w zarządzeniu z dnia 6 10 2014r. zobowiązał pozwaną do złożenia odpowiedzi

na pozew oraz stosując regulację art. 210 § 2¹ k.p.c. między innymi pouczył

ją o treści regulacji: art. 207 § 6 k.p.c., 217 k.p.c., 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. (k. 68-69).

Pozwana w określonym jej terminie nie złożyła odpowiedzi na pozew, wobec czego - stosownie do regulacji art. 207 § 6 k.p.c. – Sąd Rejonowy zobowiązany był pominąć zgłoszone przez nią twierdzenia i dowody, co jednak nie pozbawiło

pozwaną możliwości zajęcia stanowiska w sprawie (została tylko pozbawiona możliwości zgłaszania twierdzeń – materialno prawnych i proceso-wych zarzutów niweczających prawo strony powodowej do uzyskania dochodzonej ochrony prawnej oraz dowodów na ich poparcie).

Na rozprawie w dniu 12 01 2015r. pozwana zajęła stanowisko wnosząc

o oddalenie powództwa i „obciążenie powoda kosztami postępowania”, podnosząc, że powódka nie wykazała: wysokości szkody oraz że w spornym okresie lokal był zajmowany przez osoby, którym przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Wskazane twierdzenia pozwanej w **istocie stanowią jej ocenę zasadności powództwa** i nie zawierają one ani twierdzeń ani też wniosków dowodowych we wskazanym powyżej rozumieniu.

Z tej przyczyny nie podlegają one przywołanej powyżej regulacji prawnej i tym samym podniesiony w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy regulacji art. 207 k.p.c. i regulacji art. 217 k.p.c. są nieuzasadnione (strona powodowa nie uczestnicząc w rozprawie sama pozbawiła się możliwości zaoferowania Sądowi dowodów na wskazane w apelacji okoliczności).

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia

nie były kwestionowane w apelacji.

Mają odniesienie w informacjach zawartych we wskazanych źródłach dowodowych, których wiarygodność nie była kwestionowana, a ich ocena mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Przywoływana w apelacji okoliczność zamieszkiwania przez uprawnionych do lokalu socjalnego w spornym okresie w należącym do powódki lokalu

była przedmiotem twierdzeń pozwu.

Nie zostały one jednak formalnie przyznane przez pozwaną, wobec czego - stosownie do regulacji art. 230 k.p.c. okoliczność ta mogła zostać uznana przez Sąd za przyznaną tylko wówczas, gdy z wyniku całej rozprawy jednoznacznie wynika, że strona przeciwna nie zamierzała zaprzeczyć temu faktowi a w razie występujących wątpliwości regulacja ta nie ma zastosowania (wyrok SN z dnia (...). I CSK 55/13, LEX nr 1532776).

Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie (pozwana w zasadzie zakwestionowała tę okoliczność), stąd też Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że stosownie do regulacji art. 6 k.c. - na powódce jako stronie wywodzącej z tego faktu korzystne dla siebie skutki prawne ciążył ciężar jej formalnego udowodnienia.

Na tę okoliczność powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika nie zaoferowała jednak Sądowi żadnego dowodu (np. z zeznań pracowników powódki, byłych najemców lub ich sasiadów), a wskazane w apelacji dowody w postaci wydanego w sprawie o sygn. akt I C 626/12 wyroku Sadu Rejonowego w Gliwicach z dnia 6 11 2012r. (k-32) i „zestawienia należności” nie dotyczą okresu objętego pozwem (wyrok dotyczy okresu wcześniejszego i zawarte w nim informacje co do zasady – jak trafnie wskazuje Sad pierwszej instancji - nie mogą stanowić dowodu, że byli najemcy zajmowali sporny lokal w okresie objętym powództwem), bądź też ich moc dowodowa jest nikła i nie mogą stanowić wiarygodnej podstawy dla poczynienia w tym zakresie pozytywnych ustaleń („zestawienie zaległości” zostało sporządzone przez pracowników powódki i co najwyżej może zostać uznane za dokument prywatny w rozumieniu 245 k.p.c. z czym związane jest tylko domniemanie, że osoby które go podpisały złożyły zawarte w nim oświadczenia, nie korzysta ono zatem

z domniemania prawdziwości zawartych w nim danych oraz co należy podkreślić w oparciu o zawarte w nim informacje można jedyni konstruować domniemanie faktyczne – art. 231 k.p.c. – że skoro nie uiszczono opłat za lokal to był on

zajmowany, co jednak w materiale sprawy nie zostało w żaden inny sposób potwierdzone i domniemanie to jest zbyt daleko idące).

Dlatego Sąd pierwszej instancji słusznie ocenił, że w materiale sprawy nie została ona wykazana (przywołany przez skarżącą oddalony dowód z opinii biegłego dotyczył innego zagadnienia wielkości ewentualnej szkody powódki),

co podniesiony w apelacji zarzut istnienia sprzeczności pomiędzy poczynionymi ustaleniami a zebrany w sprawie materiałem czyni bezzasadnym.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 6 11 2012r. orzekając

o eksmisji A. P., S. P. i K. B.

z lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...) przyznał im prawo do lokalu socjalnego do którego dostarczenia została zobowiązana pozwana.

W sprawie bezsporne jest, iż do chwili obecnej pozwana z tego obowiązku się nie wywiązała.

Stosownie do regulacji art. 417 k.c. rodzi to potencjalnie po stronie pozwanej obowiązek naprawienia powódce szkdy w przewidzianych w regulacji art. 361 § 2 k.c. w postaciach: straty w jej majątku spowodowanej nie uiszczeniem przez osoby mieszkające w lokalu opłat za dostarczone media oraz utraconych korzyści, które mogłaby powódka osiągnąć wynajmując lokal.

W materiale sprawy jej wykazanie było uzależnione od wykazania przez powódkę, że na skutek nie zaoferowania byłym najemcom przez pozwaną lokalu socjalnego nie mogła ona w spornym okresie swobodnie dysponować lokalem, a to z kolei rodziło jej obowiązek udowodnienia, iż osoby eksmitowane

z lokalu - wbrew nałożonemu na nich obowiązkowi - **nie wydały jej lokalu.**

Te ostatnią okoliczność pośrednio potwierdza fakt ich zamieszkiwania w lokalu (art. 231 k.p.c.), którego udowodnienie miało kluczowe znaczenie

dla rozstrzygnięcia sprawy

Jak trafnie ocenił Sąd Rejonowy (powyżej) powódka z tego obowiązku się nie wywiązała, co w świetle przywołanej na wstępie regulacji czyni powództwo nieuzasadnionym.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku

i dlatego apelację powódki jest bezzasadna, co prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego apelację pozwanej jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację § 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawie-dliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami), biorąc pod uwagę, że powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym, wobec

czego powinna zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda